

או עדיין לא ידענו מיהו השמן. אני סברתי לתומי כי הוא בימאי הסרט, דיוויד קופ, רדגרייב טרחה להדגיש כי הוא יהודי.

ישבנו מסביב לשולחן העגול. רדגרייב, מאוד אדיבה, הציעה לנו משקאות. הסתפקנו במים מינרליים. היא הראתה לי את השירותים, ואמרה לי כי אם אני רוצה להשתמש בהם, שארגיש חופשיה.

היה משהו מדמותה של איזדורה דנקן בריחוף שלה על פני החדר.

איש משלושתנו לא פצה את פיו. רדגרייב התחילה לדבר. היא פתחה בני אום על מהפכת הפועלים העולמית, המתחוללת כרגע. דיברה על התמוטטות הדינמיקים בארצות-הברית, על העובדה שהתהליך כבר החל ושאייאפשר לעצור אותו.

היא דיברה ללא הפסק במשך 45 דקות ואנחנו שחקנו.

אני שחקתי, מכיוון שרציתי לשמור את השאלות לראיון, שעמד להתקיים למחרת בבוקר. פחדתי שאם אתחיל לשאול במעמד זה, אפוצץ את הראיון.

דני ויענקלה שחקו — כפי שאמרו לי מאוחר יותר — מכיוון שהיו בהלם. הם פשוט לא הבינו על מה הגברת מדברת.

מאוחר יותר, כשהחלפנו חוויות עם עמוס גיתאי, שהיה עם השמן הגוף בחדר הדינמיקים, התברר כי הוא חזר מילה במילה על

(המשך מעמוד 41)
פונדה, שהשתתפה איתה בסרט גזולה, באה לישראל בזמן המלחמה כדי לעודד חיילים ישראלים בלבנון. „האשה הזאת“, אמרה לי רדגרייב, „מכרה את עצמה. היא עושה כל מה שבעלה מכתוב לה. לי איש אין עוד כבוד אליה, לא במיקצוע ולא בפוליטיקה.“

היא פיטפטה קצת עם גיתאי, וקסמן וליפשיץ, ואחר כך קבעה להפגש עם שלישייתנו לארוחת-ערב, מייד אחרי הקרנת סרטו של עמוס גיתאי, שנועדה ליד בני ערב.

הלכתי עם דני וקסמן ועם יעקב ליפשיץ לחוות בסרט יומן שדה. על הסרט ועל בימאי הסרט אכתוב במאמר נפרד. בכמה מילים: הסרט עוסק בכיבוש הישראלי ובמה שהכיבוש עושה לישראלים.

מהפכה

עולמית

השכנו שרדגרייב מבקשת להיפגש עם כל הישראלים בפסטיבל, לשמוע מה יש לנו להגיד, להחליף דיעות, כשהיגענו לחדרה במלון, התבקשו גיתאי, אשתו וריני כצולסון להיכנס לחדר אחד, עם השמן הזקן והגברת האנגליה, ואילו אנחנו הוכנסנו לחדרה של רדגרייב.

ואנסה נואמת

שחקנית הקולנוע המפורסמת נואמת לפני הקרנת סרט פלסטין הכבושה. רדגרייב, שצפתה בכי 20 דקות מסירתו של וקסמן חמסין ושצפתה צפייה מלאה בסרטו של עמוס גיתאי יומן שדה, הכריזה כי היא גאה להציג עם שני בימאים ישראלים, רדגרייב והוצגה במעמד זה כאישיות בלתי-דיווייה בישראל. היא נדהמה, כאשר הסתבר לה כי סרטיה מותרים להקרנה בישראל, לבד מסרט הטלוויזיה „Playing for time“, שבו היא מגלמת את דמותה של ניצולת השואה פאניה פנלון. בתחילת הפסטיבל אף הסכימה לראיון עיתונאי.

על כך ענתה, שמדינה כזאת אינה באה בחשבון.

כששמע עבד-אל-ראזק את הוויכוח, הוא הצטרף לעמדתה. אמרתי לו, שגם מנהיג אש"ף, יאסר ערפאת, אמר, שהפיר תרון הוא שתי מדינות. הוא אמר: „יכול להיות שצריך להתחיל בשתי מדינות, אבל אייפצם בעתיד תקום מדינה אחת.“

רדגרייב הוסיפה: „זכותם של הפלסטינים על פלסטין גדולה מזכותם של היהודים. הם היו שם ואתם גירשתם אותם.“

במשך כל השיחה, נדמה היה לי שהיא מאמינה, כי שלושתנו מחזיקים בדיעותיה. מאוחר יותר נודע לי, כי היא צפתה בכי 20 דקות מסירתו של וקסמן, ולא הבינה את הסרט כוונה.

עלי היא ערכה חקירה אצל עמוס גיתאי, ומשום-מה התרשמה שאני נגד מדינת ישראל ובעד הקמת מדינה פלסטינית לשני העמים.

כל השיחה היא היתה מאוד קורקטית, גם אנחנו. השיחה לא עלתה לטונים גבוהים, אבל היה ברור כי הגברת התאכזבה מאיתנו. הדיעות ששמעה מפינו לא היו הדיעות שלהן ציפתה.

בית"ר

בתל-חי

הקרנת סרטה של הטרוצקיסטית האנגליה התקיימה באמפיטיאטרון הירושלמי. האמפיטיאטרון התמלא מפהלפה, זה היה האירוע המרכזי של הפסטיבל, ש לא בורך בכוכבים, ואנסה רדגרייב היתה הכוכבת של הפסטיבל. בירור קצר אצל כמה מהאנשים העלה, כי הם לא נקבצו ובאו בגלל נושא הסרט אלא בגלל ואנסה רדגרייב, שחברת-ההפקה שלה הפיקה את הסרט פלסטין הכבושה.

רדגרייב התיישבה ליד השמן והגברת האנגליה. היא עטפה את שיערה בצעיף, והיתה רחוקה מלהראות כמו הגברת הזוהרת של הסרט בלו 99. למעשה, גראתה כמו מנהיגה של פועלים. יתכן שכך רצתה להראות.

היא ערכה רשימות ובאותה שעה לקחתי את מצלמתי האוטומטית הזולה וצילמתי אותה. צילמתי גם את הקהל, גם את השמן וגם את הגברת האנגליה.

הערבים התייצבו בהרכב מלא: כל בני-מאי הקולנוע, כל העיתונאים, נציגי אש"ף — כולם היו שם.

הדברים שאמרה לנו רדגרייב, או כבר היה ברור שהשניים מדקלמים מניפסטים. הגברת לא הצליחה להעביר אלי את המסר שלה, בכלל לא הבנתי על מה היא מדברת. בשלב זה או אחר היא עבירה לדבר על המהפכה הפלסטינית, על הרע עם הפלסטיני המדוכא ועל מדינת ישראל, שאין לה זכות להתקיים על חשבוננו של העם הפלסטיני.

כששמע את דני וקסמן — שהוא בדרך-כלל בחור מאוד מנומס וסגור — לא יכול היה להתאפק ואמר לה: „ואנסה, עם כל הכבוד, אינך חושבת שעל הבעיה הישראלית-פלסטינית אני צריך לדבר עם פלסטיני, לא איתך?“ באותו רגע, כאילו על-פי הזמנה, נכנס לחדר צעיר ממושקף ומשופם, שהוצג עליידי רדגרייב כמוחד עבד-אל-ראזק, נציג אש"ף בפסטיבל.

אש"ף היה מיוצג בפסטיבל זה על-ידי סירטה של רדגרייב, שהיא אנגליה, גם בימאי הסרט הוא אנגלי. מוחמד עבד-אל-ראזק החל כמעט מייד מנהל שיחה עירנית עם וקסמן וליפשיץ. רדגרייב לא הקשיבה, היא המשיכה לנאום באווני את נאומה הטרורצקיסטית.

כעת החלטתי לסקן את הראיון ושאלתי אותה: כשאת אומרת: „אנחנו“, למי את מתכוונת? היא ענתה לי, שהיא מדברת על המפלגה שלה, מפלגת הפועלים המפכנית לשיחרור מצול האימפריאליזם. אגב — רדגרייב רצה בראש מפלגה זו בבחירות האחרונות באנגליה, זכתה בכמה מאות קולות.

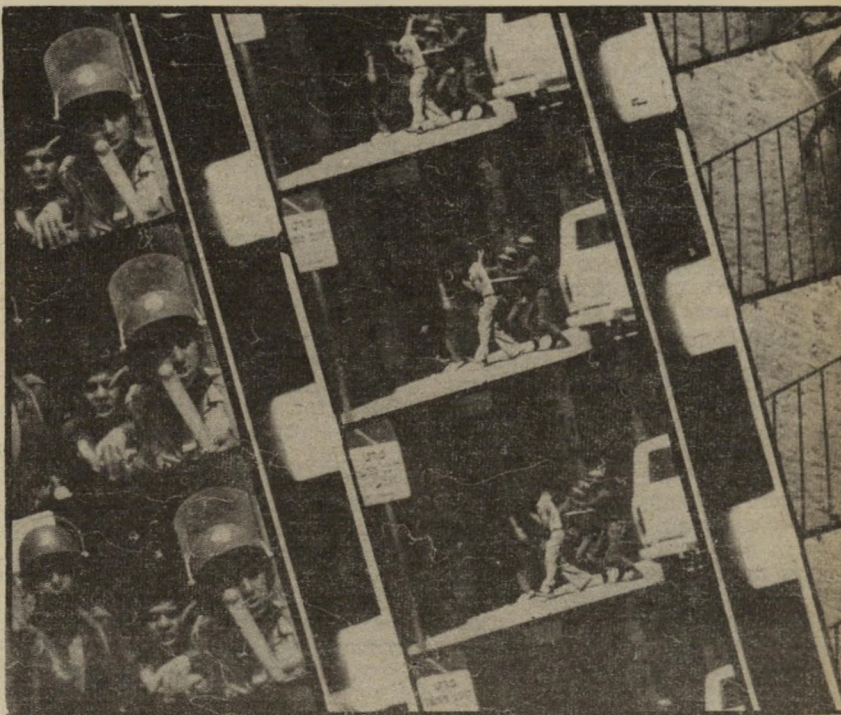
שאלתי אותה מה למפלגה הסוציאליסטית שהיא עומדת בראשה ולמהפכה הישראלית, שאינה מגדירה עצמה סוציאליסטית, רדגרייב ענתה לי, שהתמיכה שלה במאבק הפלסטיני אינה נובעת מטעמים סוציאליסטיים, כי אם מהטעם ש"אש"ף לוחם באימפריאליזם והיא תומכת בכל מי שנלחם באימפריאליזם. היא גילתה לי, שהיא תומכת גם בתנועת היתנגדות לבריטים באירלנד, וכי התנגדה למלחמת פוקלנד.

היא דיברה על זכותם של הפלסטינים למדינה משלהם, וקראה לכך, „מדינה ש"לכם“, שאלתי אותה למה כוונתה כשהיא אומרת „שלכם“, והיא אומרת: „שלכם ושל הפלסטינים.“ אמרתי לה שאנחנו — דני וקסמן, יענקלה ליפשיץ ואני — מתנגדים למדינה משותפת עם הפלסטינים, אנו רוצים בהקמת מדינה פלסטינית לצד מדינת ישראל.

קריקטורה שהופצה בין משתתפי הפסטיבל למחרת עזיבתה של ואנסה רדגרייב, מנצלת את המילה מוסד, שפירושה בצרפתית „מזבזבת“, ואנסה מצוברחת, אומרים שהיא סוכנת ישראלית.

סוכנת המוסד

צילומי-סטילס מתוך סרטה של ואנסה רדגרייב, שהופצו בין משתתפי הפסטיבל והעיתונאים, מראים חיילים ישראליים מתנכלים לאזרחים ערביים. הסרט שהכינה רדגרייב הוא חד-צדדי ביותר.

מתוך הסרט